

Hồi Thứ Ba Mươi Bốn

THOÁT NGUY

Mọi người đều đem hết sức lực ra đánh khiến người ngoài nhìn vào cũng phải lạnh mình ớn xương sống. Họ định ninh Trịnh Kiếm Hồng dù có phép thăng thiên độn thổ cũng không thoát được mạng chết.

Trong lúc thập tử nhất sinh mà Trịnh Kiếm Hồng vẫn bình tĩnh uốn mình chuyển người, quẹo qua cong lại, lách tránh đồng thời vung chưởng phản công.

Bùng! Bùng! Bằng! Bằng!...

Liên tiếp hàng chục tiếng nổ chát chúa, âm thanh xoáy vào tai mọi người kêu “vo... vo...”, rúng động thần sắc. cát bụi bay tung tóe mịt mù.

Nhờ thế Trịnh Kiếm Hồng chiếm được một góc trống và định nói song nghĩ đến thanh danh Tôn Chủ đời trước, chàng không thể để họ nhục mạ. Vả lại nếu nương tình không gây khó dễ, chắc chắn họ kéo tới Phong Lưu giáo thì Phong Lưu giáo tránh sao được nguy cơ.

Lập tức chàng liên tiếp sử dụng chiêu “Long Lân Quyển Ba” đánh ngay vào ba người chưởng môn gần nhất. Ba vị này chưa hết hoàn hồn thì bị ngay những luồng kinh lực ép tới, cả kinh quên cả đỡ đòn, ù té chạy lách tránh.

Nhân cơ hội ấy, Trịnh Kiếm Hồng tức tốc lướt tới sàng qua đảo lại, như con diều hâu thấy được mồi. Tưởng bỏ ba vị cao thủ khác hợp công, xòe tay ra chụp. Tay họ vừa đưa ra gặp phải mười luồng chỉ phong của Trịnh Kiếm Hồng, một bên thì nóng như lửa đốt, bên lại lạnh ngắt khiến tay họ như tê liệt, vội vã rút về. Nhưng đã trễ, Trịnh Kiếm Hồng đã lanh lẹ thẳng tay chém tới.

Bật! Bật!...

Hai người chưởng môn kêu rú lên, ngã té sấp xuống mặt đất. Hắc Y Tiên Ông và Văn Hoa Chinh Nhân nghiêng răng cắn hờn lật đật ngồi dậy định liều mạng chết sống.

Thấy thế Trịnh Kiếm Hồng phóng mình tung vào giữa, chìa tay vào hai người. Hai luồng khí một nóng một lạnh lại tuôn ra một lần nữa chạm vào da thịt hai người. Sắc mặt Hắc Y Tiên Ông bị sức nóng nung đỏ như ớt chín còn Văn Hoa Chinh Nhân sắc mặt tái mét, toàn thân run lên bởi luồng khí lạnh.

– Ta đi đây!

Chưa dứt lời Trịnh Kiếm Hồng liền phóng mình thoát chạy. Nhưng ngay khi đó, bốn ngọn chưởng phong của bốn vị chưởng môn khác đã đập vào lưng chàng. Bình! Chỉ thấy Trịnh Kiếm Hồng uốn mình lên.

– Ái da...

Miệng chàng ọc ra búng máu mà chân vẫn thoăn thoắt chạy.

Vút! Vút! Vút!...

Chàng phóng một hơi đã nhảy qua khỏi đầu ba người chưởng môn vọt ra ngoài xa có trên bốn mươi thước. Ba người tức tối la lên:

– Chạy đi đâu!

Vừa la họ vừa tung người đuổi theo Trịnh Kiếm Hồng nhưng Đỗ Thu Linh đã phóng mình tới.

Soạt! Một tiếng nằng đã đưa thanh Ngũ Long Kim Kiếm ra chặn:

– Quý vị tự xưng là trượng phu nhất ngôn lại đi nuốt lời hứa à?

Câu hỏi của Đỗ Thu Linh làm mọi người ghen hòng. Trịnh Kiếm Hồng thấy thế liền kêu:

– Em Linh! Ta đi cho rồi!

Ngọc Trúc Lão trượng trợn mắt quát:

– Đi đâu? Mau nạp mạng trả món nợ máu cho ta.

Trịnh Kiếm Hồng nghe nói máu nóng trong người sôi lên, liền quay gót trở lại quét mắt nhìn mấy người chưởng môn, gằn giọng:

– Cái gì mà trả nợ máu?

– Đánh người rồi còn muốn gì?

– Há! Há!... các người hỏi thế tức là ngậm máu phun người rồi.

– Sao?

– Đã mang danh chưởng môn cầm đầu hàng trăm môn hạ mà không hiểu nổi câu nói của ta à?

– Tiểu tử! Ý người muốn nói...

– Phải rồi, ý ta muốn nói chuyện chúng đệ tử của các người bị thương tích la do các người gây nên thì các người ráng mà chịu. Chớ đổ thừa cho ai.

Thái Thông Lão trượng quát:

– Tiểu tử đừng bẻm miệng lẻo mép, ta quyết không để người ra khỏi đây.

Trịnh Kiếm Hồng rùng vai cười nhạt:

– A! Lão trượng sao rồi! Không phải lão đã nói với tôi là trượng phu chỉ biết có một lời. Sao bây giờ lại đa ngôn thế?

Tôi tưởng thái độ của lão nên để cho bọn tà ma thì đúng hơn. Lão trượng nên nhớ mình là chưởng môn phái Thiếu Lâm, một phái được giới võ lâm kính nể là trọng danh dự, và không có hành động nào là không quang minh chính đại. Lão nên làm gương tốt cho tiểu bối noi theo chớ đừng xúi dục nó vào đường xấu. Kinh nhà Phật có nói:

“Muốn mình thành nhân ở đời
Cũng nên dẫn dụ cho người bằng ta.
Muốn mình thông đạt gần xa,
Cũng nên dẫn dắt người ta như mình đó sao! “

Dứt lời chàng nắm tay Đỗ Thu Linh:

– Đi em!

Đỗ Thu Linh trì tay kéo lại:

– Không! Để em cho họ bài học!

– Không được! Họ không phải là kẻ ác, em đừng làm thế gây thù chuốc oán.

Dứt lời chàng lôi Đỗ Thu Linh chạy biến đi để lại cho Bát đại môn phái ngẩn ngơ, uất ức mà không hở môi được.

Hai người đi được vài mươi dặm đột nhiên từ xa có một người chạy tới, nhìn kỹ lại là Thái Trí Đại Sư. Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh liền dừng bước, Thái Trí Đại Sư cũng đứng lại. Trịnh Kiếm Hồng trước kia đã gặp Thái Trí giả bây giờ thấy đối phương, chàng đâm ra nghi ngờ bụng bảo đảm:

– Hẳn là Bích Linh Ma Ảnh cải trang chứ không ai.

Thật sự chàng cũng chưa gặp qua lần nào Thái Trí Đại Sư thật cả và cũng không biết mặt mũi Bích Linh Ma Ảnh ra làm sao?

Chàng cất tiếng hỏi:

– Người là người của phái Thiếu Lâm?

Thái Trí Đại Sư đáp:

– Phải rồi! Tôn Chủ không nhận ra được Thái Trí này sao?

– Người thật là Thái Trí Đại Sư?

– Ô! Tôn Chủ sao hỏi kỳ vậy. Ta không là Thái Trí của Thiếu Lâm phái thì còn ai mà Tôn Chủ hỏi.

– Vậy gặp ta có chuyện gì?

– Muốn hỏi Tôn Chủ một chuyện...

Trịnh Kiếm Hồng ngâm vận nội công vào hai bàn tay.

– Tôn Chủ, lão Ma Ảnh có từng nghe qua Đại Thần Bảo Kinh chưa?

Trịnh Kiếm Hồng hơi giật mình đáp:

– Ta nghĩ lão ấy chưa biết gì đâu.

– Thế hai câu “Nghịch chuyển trùng lâu, Càn khôn đảo lập” là nghĩa thế nào?

Trịnh Kiếm Hồng thất sắc vì ngoài Lý Minh Châu và Bích Linh lão tăng ra, đâu có ai nghe lọt được hai câu này? Có lẽ Bích Linh Ma Ảnh đã...

Nghĩ tới đó, Trịnh Kiếm Hồng vụt hỏi:

– Người học được hai câu này ở đâu?

Vừa hỏi tay chàng vừa đưa cao lên. Thái Trí Đại Sư lui ra một bước cười nói:

– Ô! Tôn Chủ làm sao vậy?

Trịnh Kiếm Hồng trừng mắt:

– Cái gì?

Thái Trí vẫn giữ thái độ bình tĩnh đáp:

– Hai câu ấy có đúng là hai câu trong Bảo Kinh không mà coi bộ Tôn Chủ mất hẳn vẻ tự nhiên thế?

– Ai đã nói với người hai câu đó?

o O o